

ओझीमांडियास

कोणा प्राचीन देशातून आलेला प्रवासी एकदा भेटला मला.
“देहविरहित अतिप्रचंड पाषाणाचे पाय पाहिले” असे म्हणाला.
“उभे होते ते वाळवंटात, आणि जवळच वाळूत रुतलेले
अर्धवट, उध्वस्त शीर होते, माली आठ्यांचे जाळे असलेले
सुरकुतलेले ओठ, चेहेऱ्यावर सत्तेतून उपजलेला मद, तिरस्कार
शिल्पकाराने साधला शिताफीने या उग्र भावनांचा आविष्कार
निर्जीव शिल्पावर ठसलेले निर्दयी भाव आजही आहेत टिकून
त्यांमागचे निष्ठूर हृदयही दिसतेय शिल्पकाराच्या कौशल्यातून

त्या तुटक्या पायांच्या तळाशी होता हा मजकुर कोरलेला:
‘माझे नाव ओझीमांडियास. राजांचाही राजा म्हणतात मला !
माझे भव्य यश पाहून नैराश्य येईल तुम्हाला, होतील क्लेश !’
पण आता तिथे काहीच नाही, आहेत फक्त ते भग्न अवशेष
त्या महाप्रचंड पुरातन पुतळ्याचे, अन वाळूचा अमर्याद खच
दूरवर पसरलेला -- सपाट, एकाकी, केवळ आणि केवळ वाळवंटच !”

“Ozymandias” by Percy Bysshe Shelley

Translated by Abhay B. Joshi and Milind A. Toro